

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/62/2016
Identifikačné číslo spisu: 7715215467
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7715215467.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu W. H., bývajúcemu vo J., zastúpenému Mgr. Štefanom Jakobom, advokátom so sídlom v Košiciach, Nerudova č. 9, proti žalovanej AGRO - Land SK, s.r.o., so sídlom v Malčiciach č. 200, IČO: 47153733, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák, Bröstl, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 27, IČO: 36 861 472, o nahradenie prejavu vôle a nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 16 C 381/2015, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 10. decembra 2015 sp.zn. 5 Co/716/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

Žalobca sa podanou žalobou domáhal nahradenia vôle žalovanej v kúpnej zmluve, ktorou mu tento predáva spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam nadobudnutý za okolností relevantných v zmysle § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka vedených v katastrálnom území B., ktoré sú zapísané na: LV č.XXX - ako parcela reg. „E“, č.1184, druh pozemku: orná pôda, výmera 1912 m2, - parcela reg. „E“, č.1185/1, druh pozemku: orná pôda, výmera 929 m2, - parcela reg. „E“, č. 1185/2, druh pozemku: orná pôda, výmera 929 m2, - parcela reg. „E“, č.1186, druh pozemku: orná pôda, výmera 2049 m2, LV č.XXX - parcela reg. „E“, č.2041, druh pozemku: orná pôda, výmera 2581 m2, - parcela reg. „E“, č.2042, druh pozemku: orná pôda, výmera 191 m2; (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Zároveň žiadal nariadiť predbežné opatrenie zakazujúce žalovanému nakladať s vyššie uvedenými spornými nehnuteľnosťami vedených v katastrálnom území B. Návrh odôvodnil tým, že žalovaná nadobudla vyššie označené spoluvlastnícke podiely k sporným nehnuteľnostiam za porušenia jeho zákonného predkupného práva v zmysle § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalovaná je súčasťou širšieho systému obchodných spoločností, ktoré medzi sebou navzájom v rámci rôznych podnikateľských aktivít prevádzajú nehnuteľnosti v ich vlastníctve. Aktívne vykupujú spoluvlastnícke podiely k pozemkom v katastrálnych územiach, v ktorých žalobca namietal porušenie jeho predkupného práva. Žalovaná nereagovala na výzvy žalobcu ohľadne predloženia ponuky na kúpu nehnuteľností, ku ktorým si uplatňuje predkupné právo a ani na kvalifikovaný návrh kúpnej zmluvy. Vzhľadom na to žalobca vyjadril presvedčenie ohľadne prevádzania sporných nehnuteľností žalovanou medzi subjektmi

personálne s ním prepojenými. Podľa vedomosti žalobcu sa vedú voči žalovanej niekoľko desiatok sporov s identickým predmetom, ako je tento spor.

Okresný súd Michalovce uznesením zo 17. septembra 2015 č.k. 16 C 381/2015-26 návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel a žalovanej zakázal nakladať so spornými nehnuteľnosťami, a to previesť vlastnícke právo (spoluvlastnícke právo) k nehnuteľnostiam darom, ich scudzením tretej osobe alebo ich zámenou za iné nehnuteľnosti s tretou osobou alebo zaťažiť ich záložným právom v prospech tretej osoby alebo vecným bremenom v prospech tretej osoby, alebo zabezpečovacím prevodom práva v prospech tretej osoby až do právoplatného skončenia vo veci samej. Žalovanej zakázal až do právoplatného skončenia vo veci samej previesť užívacieho práva odplatným alebo bezodplatným titulom na tretie osoby k sporným nehnuteľnostiam (dať ich do nájmu, podnájmu, bezodplatného užívania tretím osobám), ktorých doba trvania presiahne čas, ktorým sa súdny spor vo veci samej právoplatne skončí. Súd prvého stupňa sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného a preto tomuto v celom rozsahu vyhovel (§ 76 ods. 4 O.s.p.)

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach uznesením z 10. decembra 2015 sp.zn. 5 Co 716/2015 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že po dobu jedného roka zakázal žalovanej a/ nakladať so spornými nehnuteľnosťami spôsobom uvedeným v jeho výroku (viď výrok) b/ previesť užívacie práva odplatným alebo bezodplatným titulom na tretie osoby k sporným nehnuteľnostiam (dať ich do nájmu, podnájmu, bezodplatného užívania tretím osobám). V odôvodnení vysvetlil podstatu, účel a predpoklady nariadenia predbežného opatrenia. Poznamenal, že navrhované predbežné opatrenie má vzťah k veci samej. V zmysle § 102 ods. 1 prvá veta O.s.p. bolo potrebné v primeranom rozsahu nariadiť predbežné opatrenie, lebo len v primeranom rozsahu a na primeraný čas možno prechodne obmedziť práva žalovanej (na dobu jedného roka). Nariadením predbežného opatrenia na primeraný čas žalovanej nehrozí a ani nevznikne žiadna ujma, lebo - ako tvrdí - nemá v úmysle s predmetnými nehnuteľnosťami nakladať. Vzhľadom na uvedené odvolací súd obmedzil trvanie nariadeného predbežného opatrenia na dobu jedného roka.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie, alternatívne ho zmenil, tak že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázala na to, že odvolací súd nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ktorých posúdenie bolo nevyhnuté pre záver o dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia. Zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje len všeobecné dôvody, neobsahuje žiadne vysvetlenie, v čom spočíva nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy žalobcu. Na žiadny (ani hlavný) odvolací argument žalovanej sa v odôvodnení nedáva odpoveď, čo treba považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení po 1. januári 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

1. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012 a 8 Cdo 12/2015).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

2. V predjednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 ale neplatia, ak ide (mediálnym) o uznesenie o predbežnom opatrení (viď § 239 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade je síce dovolaním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania je však vylúčená ex lege (§ 239 ods. 3 O.s.p.). Ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. totiž neplatia, ak dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení. Dovolanie žalovanej je neprípustné.

Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľky domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sú spojené s tzv. inou vadou v konaní, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nedostatkami spájanými s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľka zastúpená kvalifikovaným zástupcom v dovolaní (z obsahového hľadiska) uplatňuje aj dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., keď súdom vytýka nedostatky pri osvedčení obavy žalobcu zo vzniku nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy potrebnej pre nariadenie predbežného opatrenia, ako i to, že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení (ohľadom splnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia). K týmto argumentom dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle §241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

3. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

4. Žalovaná v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4.1. V súvislosti s procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolateľka namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené, nepreskúmateľné a nemá požadované náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ (stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016).

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia obsahujú vysvetlenie dôvodov, na ktorých súdy založil svoje rozhodnutie (§ 76 ods. 4 O.s.p.). V podrobnostiach dovolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí.

Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

Podľa ustanovenia § 102 ods. 1 O.s.p. ak treba po začatí konania (v danom prípade ide o konanie o nahradenie vôle pri právnom úkone) dočasne upraviť pomery účastníkov, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz; ustanovenia § 75 až § 77 sa použijú primerane. Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva, vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože tieto nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri napr. *Apis v. Slovenská republika* z 10. januára 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia). Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami vecí. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07, III. ÚS 526/2015 a iné).

Z uvedeného vyplýva, že pri prijímaní takéhoto dočasného a predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti konania nad úplným preukázaním uplatneného nároku, k nariadeniu predbežného opatrenia preto stačí, ak sa tvrdené skutočnosti javia ako pravdepodobné a primerane osvedčené

Prihliadajúc na uvedenú výnimočnosť (vyjadrenú v prijatom stanovisku) dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 76 ods. 4 O.s.p., lebo obsahuje „zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie“. Tieto je potrebné hľadať tak v návrhu účastníka na nariadenie predbežného opatrovníka, v okolnostiach uvádzaných návrhu podanom vo veci samej (tvoriacich obsah odôvodnení súdneho rozhodnutia), ale i v právnom posúdení veci súdom zakladajúcimi vydané rozhodnutie. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

4.2. Za dôvodné nemožno považovať ani ďalšie námietky dovolateľky (týkajúce sa tvrdenia o neosvedčení potrebných skutkových okolností potrebných pre správne posúdenie veci). Pokiaľ dovolateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, prípadne neprihliadali na relevantné na vec sa vzťahujúce dôkazy, prípadne ich nesprávne predbežne vyhodnotili, ide o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľkou tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

4.3. Dovolateľka v dovolaní uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; odvolaciemu súdu vyčíta, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) - t.j. že tu boli splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia v § 76 ods. 1 písm. e/ a f/ O.s.p., je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje

konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia vid' napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp.zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011 a sp.zn. 7 Cdo 26/2010).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo, berúc zreteľ na to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O.s.p.). Vo veci samej bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátenie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.